

HỒI THỨ HAI MƯỜI BỐN

KHÔNG TIN KHÔNG GỌI NỔI TUỔI XUÂN TRỞ LẠI

Long Sinh cau mày đáp:

-Lão phu rất hồ thẹn...

-Thuốc chữa bệnh bất tử, Phật độ người có duyên! Lão tiên sinh không nên vì chuyện đầu tóc bạc phơ mà vội chán nản! Theo ý tại hạ thì chỉ cần tìm ra căn bệnh mà chữa, thì thế nào cũng có thể hồi xuân được.

Long Sinh nghe thấy Độc Cô Sách nói như vậy, mặt lộ vẻ ngạc nhiên cứ trở mắt ra nhìn chàng hoài.

Độc Cô Sách giả bộ làm như không trông thấy, cúi đầu xuống nhặt một hòn đá nhỏ chỉ bằng trái hạnh đào lên, rồi mỉm cười nói:

-Việc Độc Cô Sách cung hiến thuốc hồi xuân cho lão tiên sinh hãy tạm gác sang bên và chúng ta hãy bàn đến chuyện đánh cuộc của chúng ta trước đã.

-Lão đệ muốn đánh cuộc cái gì cũng được, tùy lão đệ quyết định.

Độc Cô Sách chìa bàn tay ra chỉ vào hòn đá ở trong lòng bàn tay mà mỉm cười nói:

-Chúng ta lấy hòn đá này đánh cuộc với nhau nhé?

Long Sinh nghe nói ngạc nhiên cau mày lại hỏi:

-Tuy chúng ta không cần phải dùng những vật dị bấu để làm vật đánh cuộc, nhưng hòn đá ấy thì trên núi này đâu đâu cũng có, nó không có một tí giá trị gì mà có thể bảo là vật kỷ niệm được?

-Việc gì cũng vậy, đều do người làm nên hết, hòn đá nhỏ tầm thường này, chúng ta vẫn có thể khiến nó biến thành một hòn ngọc rất có giá trị được.

-Xin lão đệ thử nói xem lão đệ có cách nào biến hòn đá thành hòn ngọc được?

-Phương pháp này giản dị lắm! Hai chúng ta đấu với nhau trong mười hiệp, nếu trong mười hiệp, lão tiên sinh có thể cướp được khí giới của tại hạ, thì tại hạ phải để lại một dấu vết ngón tay ở trên hòn đá này. Trái lại, lão tiên sinh thua thì cũng phải để lại dấu vết ngón tay ở trên đó.

-Chúng ta không phải là tiên mà có thể điểm đá thành vàng được. Chẳng lẽ chỉ để lại một dấu vết ngón tay như thế, mà có thể khiến hòn đá nhỏ nhỏ này có giá trị ngay như thế hay sao?

-Chúng ta bất cứ ai được hòn đá có dấu vết ngón tay, thì phải coi hòn đá đó như một tìn phù, hễ thấy hòn đá này tới, bất cứ phải nhảy vào đồng lửa, cũng phải phục

tùng người thắng cuộc, mà làm cho người đó một việc. Như vậy hòn đá nhỏ này đã biến thành rất có giá trị hơn vàng ngọc là gì?

Long Sinh nghe tới đó, liền cười ha hả, đỡ lời:

-Độc Cô lão đệ thông minh thực. Phương pháp này hay lắm! Nào, lại đây chúng ta bắt đầu ra tay đánh cuộc đi.

Dật Tư là người đứng cạnh xem bao giờ cũng sáng suốt hơn, nàng biết Độc Cô Sách thể nào cũng thắng cuộc, như vậy công việc dĩ ma giáng ma sắp tới đây, chàng ta đã bày sẵn một thế cờ trước. Nhưng nàng lại nhận thấy Phạm Long Sinh nổi danh lâu năm như vậy mà đã bế quan khổ luyện ba mươi năm trời nay, công lực có lẽ đã luyện tới mức siêu phàm nhập thánh rồi. Tuy Độc Cô biểu đệ đã được khá nhiều chân truyền của Đại Bi Tôn Giả, nhưng đã chắc đâu trong mười hiệp có thể tránh né không cho đối phương cướp được khí giới của mình?

Dật Tư đang lo âu cho chàng, nhưng bỗng trông thấy cái hộp gỗ dài đeo ở sau lưng chàng thì nàng lại hơn hởi mừng thầm. Vì cái móc ấy tẩm đầy thuốc độc, người khác không bao giờ dám rờ tay vào cả. Như vậy đừng nói là mười hiệp, dù trăm hiệp hay ngàn hiệp cũng không sợ người khác cướp được.

Nàng đang nghĩ ngợi thì quả nhiên đã thấy Độc Cô Sách lấy cái hộp đựng Thanh Ngọc Câu xuống. Long Sinh thấy Độc Cô Sách rất trầm tĩnh, trong lòng cũng rất thắc mắc liền nghĩ bụng:

"Đối phương sử dụng khí giới gì, mà hình như y có vẻ chắc chắn không để cho ta cướp khí giới của y như thế?"

Bây giờ y thấy Độc Cô Sách lấy cái hộp gỗ xuống, liền trở mắt lên nhìn kỹ.

Độc Cô Sách rất cẩn thận, mở nắp hộp cầm vào cái cán câu đã cuộn dây vàng, rồi mới rút cây Đoạt Hồn Thanh Ngọc Câu đã chấn động giang hồ từ lâu ra. Cái móc vừa ra khỏi hộp, đã có ánh sáng xanh làm loé mắt mọi người.

Long Sinh kinh hãi vô cùng, thất thanh kêu "ủa" một tiếng và vội hỏi:

-Khí giới trong tay lão đệ có phải là một trong đôi Đoạt hồn song câu của vợ chồng Song Ma vẫn sử dụng năm xưa đấy không?

Dật Tư vội đỡ lời:

-Phạm lão tiên sinh sành sỏi thực, khí giới của Độc Cô biểu đệ đang cầm trong tay đó chính là Thanh Ngọc Câu trong đôi Đoạt Hồn Song Câu đấy!

Phạm Long Sinh nổi danh cùng với ợm Dương Song Ma, tất nhiên phải biết Đoạt Hồn Thanh Ngọc Câu lợi hại như thế nào, liền cau mày lại gượng cười ngay.

Dật Tư mỉm cười nói tiếp:

-Có lẽ lão tiên sinh không ngờ khí giới của Độc Cô biểu đệ là môn khí giới này. Như vậy trong mười hiệp chưa chắc lão tiên sinh đã cướp được nổi phải không?

Long Sinh thở dài một tiếng, nhặt hòn đá nhỏ lên vận lực in ngón tay vào hòn đá cho Độc Cô Sách gượng cười hỏi:

-Độc Cô lão đệ, Phạm Long Sinh này đã nhận thua rồi, nhưng lão phu còn muốn thỉnh giáo lão đệ một việc. Ờm Dương Song Ma đã chết rồi phải không? Bằng không tại sao cái móc Thanh Ngọc Câu này lại lọt vào tay của lão đệ?

Ngờ đâu Độc Cô Sách lại cất cái móc ngọc vào trong hộp gỗ mà không nhận hòn đá của Long Sinh đưa cho, chỉ mỉm cười đáp:

-Phạm lão tiên sinh, Độc Cô Sách tuy tuổi trẻ tài kém, nhưng vẫn không muốn t hắng cuộc một cách không minh bạch như thế.

Long Sinh rất thắc mắc cau mày lại hỏi:

-Thế lão đệ muốn thắng như thế nào?

Độc Cô Sách liền rút thanh kiếm gỗ ra cầm ở trong tay.

Dật Tư thấy vậy đã biết ngay ý định của chàng tuy không muốn ngăn cản, nhưng trong lòng của nàng nhận thấy chàng ngông cuồng và tự cao tự đại quá đỗi.

Long Sinh cũng rất kinh ngạc, trở mắt lên nhìn vào thanh kiếm gỗ ở trong tay của Độc Cô Sách mà hỏi tiếp:

-Lão đệ cất móc mà lấy kiếm ra như vậy là dụng ý gì?

-Tại hạ không thêm ý vào cây móc tẩm độc, khiến đối thủ không dám rời tay vào mà thắng cuộc một cách không tốn một chút hơi sức nào, nên tại hạ mới đổi thanh kiếm gỗ này để lãnh giáo một cách công bằng mười hiệp của lão tiên sinh.

Long Sinh nghe nói lại ngẩng nhìn Độc Cô Sách một hồi, rồi cười ha hả nói tiếp:

-Độc Cô lão đệ hào khí tận mây xanh như vậy Phạm Long Sinh này rất muốn được kết bạn vong niên với lão đệ.

Độc Cô Sách một mặt cung kính hiến kiếm, một mặt mỉm cười đáp:

-Lão tiên sinh có mỹ ý như vậy, Độc Cô Sách này rất lấy làm cảm ơn, nhưng dù sao cũng hãy thi hành xong vụ đánh cuộc này đã rồi hãy nói sang chuyện khác.

-Độc Cô lão đệ đã chấp nhận ý muốn thi hành vụ đánh cuộc ấy, thì chúng ta hoạt động chơi một lát cũng không sao.

Độc Cô Sách hai tay bưng kiếm, lại cung kính vái một lạy mới nói:

-Lão tiên sinh, xin thứ lỗi cho tại hạ đã vô lễ trước nhé?

-Lão đệ cứ giở toàn lực ra mà thi thố đi, lão phu muốn nhờ lão đệ mà thử thách xem sự khổ công ba mươi năm trời nay, có đến nỗi hoá thành công dã tràng không. Nếu trong mười hiệp mà không cướp được thanh kiếm gỗ ở trong tay lão đệ thì Phạm Long Sinh này cũng đừng có hòng tranh bá với quần hùng đương thời nữa.

-Lão tiên sinh hãy nghe đây! Năm thế đầu Độc Cô Sách chủ lực vào thế công, và năm thế sau thì chủ lực vào thế thủ. Xin lão tiên sinh chỉ giáo cho?

Nói xong chàng giở luôn "Thập Bát La Hán kiếm pháp" tuyệt học của bốn môn ra, thế đầu là Trường mi đàn kiếm quả thực lợi hại vô cùng.

Long Sinh thấy chàng vừa giở thế kiếm ấy ra, kêu "ồ" một tiếng và nói:

-Thảo nào Độc Cô lão đệ lại có khí phách khác người như vậy, thì ra là đệ tử đặc ý của Đại Bi Tôn Giả.

Tuy y đã biết lai lịch của đối phương, nhưng cũng biết pho Thập Bát La Hán kiếm pháp này rất lợi hại, không thể để đối phương bao vây mình, nên ông ta đã nhẹ nhàng lướt ra ngoài tám chín thước ngay.

Độc Cô Sách thấy Phạm Long Sinh rất nhẹ nhàng và ung dung tránh thoát được thế kiếm của mình, mới biết võ công của đối phương quả thực siêu phàm, ít nhất phải cao hơn Giang Tử Kỳ, Đinh Ngọc Sương và Uất Trì Cảnh nhiều.

Đã biết đối phương lợi hại như thế nào, Độc Cô Sách không dám coi thường nữa, thế thứ hai chàng vội giở thế "Giáng long phục hổ" là thế kiếm có oai lực mạnh nhất trong pho "Thập Bát La Hán kiếm pháp" ra. Ngờ đâu lần này Phạm Long Sinh lại còn tránh né dễ dàng hơn thế trước.

Độc Cô Sách kinh hãi lại vội liên tiếp giở luôn ba thế tuyệt học của Bách Biểu truyền thụ cho ra. Quả nhiên ba thế liên hoàn này lợi hại thực khiến cho Long Sinh chân tay cuống quýt chứ không được ung dung như trước nữa.

Độc Cô Sách không phục chút nào liền nghĩ bụng:

"Chả lẽ oai lực của ba thế kiếm tuyệt học này lại còn lợi hại hơn cả Thập Bát La Hán kiếm pháp của sư môn ta chăng?"

Chàng nghĩ như vậy là sai lầm rồi, vì Long Sinh đã muốn xưng hùng xưng bá trong giang hồ, trong lúc bế quan mấy chục năm ấy, tất nhiên y phải nghiên cứu hết các pho võ công của tất cả các môn phái, và đã nghĩ ra được những cách chống đối.

Đại Bi Tôn Giả năm xưa nổi danh cùng với Long Sinh nên đối với pho "Thập Bát La Hán kiếm pháp" của Tôn Giả lợi hại như thế nào, y đã biết rõ hết. Y đã tốn công khá lâu, để nghĩ cách tránh né và khắc chế pho kiếm pháp ấy. Hơn nữa hầu hết của Độc Cô Sách hãy còn kém Tôn Giả nhiều, không thể nào giở hết những tinh vi của pho kiếm tuyệt học ấy ra thì tất nhiên Long Sinh mới ung dung đối phó được như vậy.

Đồng thời Độc Cô Sách đã tuyên bố trước là năm thế đầu toàn dùng thế công, còn năm thế sau mới giữ thế thủ, nên vừa ra tay Long Sinh mới không tiện giở những thế võ rất quái dị của mình đã nghiên cứu được để khắc chế pho "Thập Bát La Hán kiếm pháp ra" bằng không thì Độc Cô Sách sẽ bị đánh bại đến nơi ngay.

Ba thế võ của Bách Biểu truyền thụ cho Độc Cô Sách là của Tứ Chiêu Đầu Đà sáng tác, vừa quái dị vừa huyền ảo, vừa ít khi lộ diện trên giang hồ, nên Phạm Long Sinh mới không hay biết gì hết, chỉ thị khinh công tuyệt diệu tránh né thôi, tất nhiên y phải cuống quýt không biết đâu mà chống đỡ.

Tránh né xong năm thế, Long Sinh thấy công lực và võ công của Độc Cô Sách đều cao siêu và thâm hậu hơn sự tưởng tượng của mình nên y càng cao hứng thêm, hớn hử nói:

-Độc Cô lão đệ quả thực quá lắm, nếu là người khác thì khó mà tránh nổi năm thế của lão đệ. Bây giờ đến lượt Phạm mỗ bêu xấu, lão đệ cầm vững thanh kiếm nhé.

Nói xong, y đưa gậy trúc lên nhằm ngực của Độc Cô Sách điểm hờ một thế. Thế võ này rất tầm thường, nhưng do tay Long Sinh đưa ra, oai lực quả thật lợi hại vô cùng.

Độc Cô Sách tài cao gan lớn, cũng muốn nhân lúc này khảo nghiệm thử công lực của mình, chàng không tránh né thì chớ lại còn tiến lên là khác. Chàng giở thế Bái Phạt Tây thiên đỡ thế công của Long Sinh.

Long Sinh thấy thế liền xoay gậy trúc hoá điểm thành cuốn, gậy của y dính ngay thanh kiếm gỗ của chàng.

Khi kiếm và gậy dính vào nhau, Long Sinh cười ha hả vận chân lực vào gậy, mắt nhìn Độc Cô Sách và hỏi:

-Độc Cô lão đệ có bỏ kiếm ra không?

Độc Cô Sách thấy thực lực đối phương mạnh hơn thực lực mình, biết thế nào cũng phải bỏ kiếm đi mới xong, nhưng chàng nghĩ ra được một kế, liền lớn tiếng cười và đáp:

-Không tới sông Hoàng Hà, Độc Cô Sách này không chịu phục đâu Phạm tiên sinh cứ việc ra tay đi.

Long Sinh thấy nội lực của Độc Cô Sách khá thâm hậu, liềm mỉm cười hỏi tiếp:

-Phạm mỗ bình sinh rất thích những người trẻ tuổi bướng bỉnh như lão đệ. Nào, chúng ta thử so chân lực với nhau xem sao.

Nói xong, y dồn toàn lực vào thân cây gậy và đầu. Độc Cô Sách lại không dùng sức gì hết, trái lại còn buông tay ra để mặc cho gậy của Long Sinh hất kiếm của mình bắn tung lên cao trên bốn trượng. Chàng đã có mưu kế rồi, nên thấy kiếm vừa bay lên chàng cũng phi thân theo, giơ tay ra bắt lấy thanh kiếm rồi nhẹ nhàng nhảy xuống dưới đất, vẫn đứng lấy thế đợi chờ Long Sinh tấn công tiếp.

Long Sinh thấy thế bật cười nói:

-Có sức dùng sức, không có sức thì dùng trí. Người ta xông pha giang hồ phải như thế mới được. Lão đệ thật thông minh Phạm mỗ đã mắc hãm lão đệ rồi.

Độc Cô Sách nghe nói mặt đỏ bừng, nhưng chàng lại nghe đối phương nói: "lão đệ cẩn thận!" và đã thấy trượng phong rất kinh hồn lấn át tới ngay.

Lần này chàng không dám thị cường chống đỡ thực sự nữa, mà vội giở thế thoát nạn tuyệt học của pho Đại Bi Cửu thức ra đối phó, rất lạnh lẽo tránh khỏi vòng vây của bóng trượng ấy.

Thế công ấy của Long Sinh là một thế tuyệt học của y sáng chế ra, tự tin thế nào cũng có thể cướp được kiếm của đối thủ. Ngờ đâu lại để cho Độc Cô Sách tránh thoát được. Nên y rất cảm thấy hứng thú, liền cất tiếng cười như điên và nói tiếp:

-Còn ba thế nữa, lão đệ phải cẩn thận mới được.

Độc Cô Sách biết ba thế sau cùng này thế nào đối phương cũng giở toàn lực ra tấn công. Võ công và hoả hầu của mình còn kém đối phương quá xa chỉ e không sao ứng phó nổi.

Chàng vừa nghĩ tới đó đã thấy xung quanh mình ba trượng đều có bóng trượng bao vây chặt không sao biết được đối phương dùng thế võ gì ra tấn công và định tấn công bộ phận nào của mình?

Chàng vừa tự hổ thẹn thở dài bỗng nghe thấy có tiếng kêu "lách cách".

Thì ra Long Sinh tuy đã dính được kiếm của đối thủ rồi, đang định đẩy gậy về phía trước điểm vào ngực của đối thủ để bắt buộc đối thủ phải buông tay thả kiếm ra. Nhưng vì y mừng rỡ đã dùng sức phá mạnh làm cho thanh kiếm gỗ gãy làm đôi.

Như vậy tuy y đã bắt được lưỡi kiếm nhưng còn cán kiếm vẫn còn ở trong tay Độc Cô Sách. Phạm Long Sinh gượng cười, nhìn nửa thanh kiếm gỗ ở trong tay mình một cái, rồi lại ném hòn đá có in dấu vết ngón tay của mình và đó cho Độc Cô Sách, mặt thì bẽn lễn nói tiếp:

-Phạm Long Sinh này đã ước định đấu mười thế, nhưng mãi đến thế thứ chín mới cướp được một nửa lưỡi kiếm của lão đệ, như vậy lão phu không chịu cam tâm thua sao được?

Đến lúc này Dật Tư mới yên tâm và nghĩ bụng:

"Biểu đệ ta có hòn đá nho nhỏ ấy, sau này thế nào cũng lợi dụng đối phương được một phen".

Độc Cô Sách mặt đỏ bừng, bỗng vứt nửa khúc kiếm gỗ đi, bắt lấy hòn đá nhỏ, rồi để vào hai bàn tay xoa một cái, hòn đá nho nhỏ của đối phương vừa ném đã bị chàng bóp nát thành cám liền.

Long Sinh thấy thế ngạc nhiên hỏi:

-Độc Cô lão đệ làm như thế có ý nghĩa gì?

Độc Cô Sách bẽn lễn đáp:

-Mãi đến thế thứ sáu mới sử dụng kiếm gỗ, mà thế thứ chín khí giới đã bị bể gãy, như vậy dù Phạm lão tiên sinh không chịu nhận là đã thắng cuộc, thì Độc Cô Sách tôi cũng không dám tự nhận là đã thắng được trận này.

Long Sinh cam tâm nhận thua, mà Độc Cô Sách lại không chịu nhận mình được, hai bên cứ đùn qua đùn lại nhau như vậy hoài. Dật Tư thấy thế mỉm cười xen lời nói:

-Phạm lão tiên sinh với Độc Cô tiểu đệ đừng có tranh chấp với nhau như thế nữa. Dật Tư tôi là người đứng cạnh bao giờ cũng sáng hơn, xin hai vị cho phép tôi được thưa một lời rất công bằng nhé?

Long Sinh gật đầu đáp:

-Tạ tiên tử là người chưởng môn của một môn phái mà đứng ra làm trọng tài, thì không còn ai công bằng hơn nữa.

Dật Tư liền phát biểu ý kiến của mình:

-Nếu Độc Cô biểu đệ mà sử dụng Đoạt Hồn Thanh Ngọc câu đố đấu với Phạm tiên sinh thì dù Phạm tiên sinh dù có thần công cái thế đi chăng nữa, chắc cũng không có cách gì có thể cướp được khí giới của Độc Cô biểu đệ đâu.

Long Sinh gật đầu đáp:

-Lão phu vừa trông thấy Độc Cô lão đệ sử dụng đến Đoạt Hồn Thanh Ngọc câu, đã nhận ra ngay đó là vật của của ợm Dương Song Ma, nên lão phu đã cam tâm nhận thua liền.

Dật Tư mỉm cười khen ngợi:

-Như vậy đủ thấy Phạm tiên sinh là người quang minh lỗi lạc đến thế nào.

Long Sinh lắc đầu đáp:

-Tạ tiên tử không nên vì thấy mình có liên hệ là chị họ của Độc Cô lão đệ mà bênh cho lão. Sự thực Độc Cô lão đệ cất ngọc câu đi và lấy kiếm gỗ ra sử dụng, như vậy mới thật là một người quang minh lỗi lạc.

Dật Tư đưa mắt liếc nhìn Độc Cô Sách một cái, mới nói tiếp:

-Đấu đến hiệp thứ sáu, Độc Cô biểu đệ ném kiếm bắt kiếm và may mắn chưa bị bại trận, đó là chỗ thông minh của biểu đệ nhưng đến hiệp thứ chín mà biểu đệ vẫn không hơn được tí nào, dù tay cầm khí giới. Xin Phạm lão tiên sinh thử nghĩ xem, nếu thanh kiếm ở trong tay của biểu đệ là kiếm sắt tầm thường thôi chứ không phải là kiếm gỗ dễ gãy thì chưa chắc lão tiên sinh đã cướp được kiếm của biểu đệ phải không?

Long Sinh chỉ tùm tùm cười thôi chứ không trả lời, nhưng Độc Cô Sách lại vừa cười vừa đỡ lời:

-Biểu tử luận như thế công bằng lắm!

Dật Tư lại đưa mắt liếc nhìn hai người một cái rồi xéch ngược đôi lông mày lên mà nói tiếp:

-Cho nên theo sự nhận xét của tôi, thì lão sinh đáng thắng mà lại không thắng. Độc Cô biểu đệ đáng bại mà lại không bị bại. Xem bề ngoài thì tất nhiên là tiên sinh bị thiệt thòi một chút. Nhưng người trong võ lâm ai ai cũng như vậy, đều ưa thích điu dặt hậu bối. Độc Cô biểu đệ tuổi trẻ như vậy, mà có thể chống đỡ được chín hiệp với một tuyệt thế cao nhân như Phạm lão tiên sinh thì quả thực là hiếm có lắm.

Long Sinh gật đầu lia lia lớn tiếng cười và đỡ lời:

-Phải lắm! Quả thực là hiếm có!

Dật Tư vừa cười vừa nói tiếp:

-Cuộc đua đôi bên đã hẹn đấu mười hiệp mà hai người chỉ đấu có chín hiệp đã ngừng tay ngay, như vậy trận đấu đó vẫn chưa có thể nói là xong được, cũng vì thế mà không thể nói ai thắng ai bại hết. Nhưng Tạ Dật Tư là người ngoài cuộc cũng tán thành lời của Phạm tiên sinh vừa nói, cùng Độc Cô biểu đệ kết thành bạn vong niên với nhau.

Long Sinh vuốt râu cảm cười và đỡ lời:

-Tạ tiên tử nói rất phải, nhưng lão phu là một người trong nhóm Vân Vụ Tam Hung tên tuổi của lão phu không được đẹp đẽ cho lắm. Còn Độc Cô lão đệ là cao túc của Đại Bi Tôn Giả, một vị thánh tăng của cửa Phật, khi nào lại chịu...

Độc Cô Sách nghe nói vội vái chào và ngắt lời:

-Sao Phạm lão tiên sinh lại nói như thế! Tiếng tăm thiên ác chưa chắc đã liên can với tâm tính của người ta, nếu Độc Cô Sách được lão tiên sinh đoái hoài tới...

-Nếu Độc Cô lão đệ bằng lòng kết bạn với lão phu, thì phải gọi lão phu là Phạm đại ca, chứ không gọi lão tiên sinh, này lão tiên sinh nọ như thế nữa.

-Phạm lão tiên sinh là nhân vật đóng vai vế với ân sư của tại hạ Độc Cô Sách đâu dám vượt bậc kết giao một cách vô lễ như thế?

Long Sinh nghe Độc Cô Sách nói vậy liền cười ha hả nói:

-Cái gì là vượt bậc kết giao? Cái gì là vô lễ với chẳng vô lễ? Người nào cũng có quyền kết giao với bạn bè cả, chứ không cần phân biệt già trẻ lớn bé gì hết. Biết đâu lão phu gặp sư phụ của lão đệ là Đại Bi Tôn Giả, nói chuyện với nhau vài câu rồi không hợp chuyện mà đánh nhau cũng nên, nhưng dù lão phu với lệnh sư có đánh nhau một trận đi chăng nữa cũng không ảnh hưởng đến tình giao hảo quên cả tuổi tác của chúng ta.

Độc Cô Sách nghe tới đây, liền cau mày lại mà gọi Dật Tư một tiếng:

-Biểu tử!

Dật Tư vội khuyên chàng rằng:

-Cử chỉ ấy của Phạm lão tiên sinh là chuyện rất thường trong võ lâm, biểu đệ không nên lo ngại gì nữa.

Độc Cô Sách nghe thấy Dật Tư nói như vậy, rất ngượng nghịu gượng cười vái chào Long Sinh một lạy mà nói:

-Tiểu đệ Độc Cô Sách tham kiến Phạm đại ca.

Long Sinh cao hứng cười ha hả, nắm chặt lấy hai cánh tay của Độc Cô Sách kéo chàng ngồi xuống một tảng đá ở cạnh đó, xong mới nghiêm nghị hỏi:

-Lão đệ, chúng ta đã kết thành bạn vong niên với nhau rồi, xin lão đệ hãy kể cho đại ca biết chuyện lão đệ cướp được cái móc Đoạt Hồn Thanh Ngọc câu này như thế nào đi?

Độc Cô Sách liền kể chuyện mình đã lỡ tay giết chết Dương Tiểu Đào cho người anh mới kết giao nghe.

Long Sinh lắng lắng nghe xong, rồi cau mày nói:

-Phen này lão đệ đã gây nên tai họa quá lớn!

Độc Cô Sách hỏi lại:

-Có phải Phạm đại ca bảo ợm Dương Song Ma rất khó đối phó đấy không?

Long Sinh không trả lời câu hỏi ấy mà chỉ nói với Dật Tư rằng:

-Tạ tiên tử, năm xưa trong những người Tam Hung Cửu Sát Nhất Quái Song Ma đảo ai trấn Hắc đạo đó, tuy tên tuổi ngang nhau. Nhưng phải nói là Tam Liệt Dương Ma Dương Thúc Độ và Thất Nhu ợm Ma Sở Lục Châu công lực cao siêu hơn hết. Nhất là những môn ám khí ác độc của vợ chồng họ. Huyết Thần Trâm, Vô ảnh kiếm, Tiêu Hồn bảo phiến, Đoạt Hồn câu rất khó đấu!

Dật Tư gật đầu đáp:

-Phạm lão tiên sinh nói rất đúng!

Long Sinh lại thở dài nói tiếp:

-Trong ba mươi năm nay, tuy Phạm mỗ đã tài ba hơn trước nhiều, nhưng vợ chồng Song ma chắc thế nào cũng phải tiến bộ hơn trước?

Dật Tư nghe nói cau mày lại đỡ lời:

-Phạm lão tiên sinh nói rất phải!

Phạm Long Sinh thấy thái độ của Độc Cô Sách rất thành thực và kính mến mình nên mỉm cười nói tiếp:

-Bây giờ đại ca nói mấy câu này, lão đệ đừng có giận nhé. Theo sự nhận xét của đại ca thì nếu thực sự lão đệ có thù với Phạm mỗ, đôi bên chí mạng đấu với nhau, thì dù sao hoả hầu của lão đệ hãy còn hơi kém và giỏi lắm chỉ có thể đấu được với đại ca hai mươi hiệp là cùng thôi.

Độc Cô Sách cúi đầu cười gượng đáp:

-Phạm đại ca nói con số hai mươi hiệp là sự quá nhiều, sự thực Độc Cô Sách đệ dù có dỡ hết tài ba ra để đấu thực sự với đại ca đi chăng nữa thì cũng chỉ miễn cưỡng chống đỡ được đến hiệp thứ mười ba, mười bốn là cùng.

Long Sinh vừa cười vừa nói tiếp:

-Lão đệ đã tự biết như vậy, lão đệ phải biết cuộc gặp gỡ với Song Ma ở Lãnh Vân Phong trên núi La Phù vào ngày mười sáu tháng tám này quả thực nguy hiểm không thể tưởng tượng được đấy chứ? Nếu vợ chồng Song Ma chỉ có một người đến phó ước thôi, thì lão đệ với Tạ tiên tử liền tay đấu với chúng hoặc giả có thể

đối phó nổi nhưng nếu vì thương con gái cũng bị giết một cách thảm khốc như vậy mà Song Ma cùng tới cả...

Độc Cô Sách vừa cười vừa đỡ lời:

-Cám ơn đại ca đã quan tâm đến, nhưng tiểu đệ còn có một người giúp sức rất đắc lực và cũng có tên tuổi lắm nữa.

Long Sinh kêu "ò" rồi vội hỏi tiếp:

-Người đó là ai thế? Lão đệ thử hỏi để đại ca xem người ấy có phải là đối thủ của vợ chồng Song Ma không?

Độc Cô Sách vừa cười vừa đáp:

-Người đó là Bạch Phát Quỷ Mẫu Tiêu Anh.

Bạch Phát Quỷ Mẫu tiếng tăm lừng lẫy giang hồ như thế mà hình như Phạm Long Sinh không hay biết gì cả nên ông ta ngơ ngác hỏi Dật Tư rằng:

-Tạ tiên tử, Bạch Phát Quỷ Mẫu Tiêu Anh mà Độc Cô lão đệ vừa nói đó là ai thế?

Dật Tư biết Long sinh bế quan đã quá lâu nên không hay biết một tí gì về những nhân vật mới nổi danh trên giang hồ liền mỉm cười đáp:

-Bạch Phát Quỷ Mẫu chính là Thiết Tâm Quỷ Nữ năm xưa đấy.

Phạm Long Sinh cau mày lại nói:

-Tài ba của Thiết Tâm Quỷ nữ thì địch sao nổi vợ chồng Song Ma cơ chứ?

Dật Tư vội trả lời:

-Tiêu Anh đã khổ luyện cuốn Quỷ Mẫu chân kinh, hiện giờ y thị đã khác xưa nhiều, nhất là hai môn võ công mà y thị mới luyện thành, là Bạch Cốt Trảo Hồn Thủ và Tứ Sát ợm Hồn Sa lại càng lợi hại.

Long Sinh nghe thấy Dật Tư nói tới đó, liền lộ vẻ kinh ngạc và gật đầu tiếp lời:

-Bạch cốt trảo hồn thủ với Tứ sát âm hồn sa quả thực sự độc lắm và oai lực cũng mạnh kỳ lạ, nhưng muốn luyện thành hai môn đó cần phải tốn rất nhiều thì giờ và công phu. Nếu Tiêu Anh sở trường hai môn ấy thực thì y thị đúng là một người trợ giúp rất đắc lực cho lão đệ đấy.

Độc Cô Sách mỉm cười đỡ lời:

-Vì thế mà tiểu đệ mới hẹn ước với vợ chồng Song Ma gặp nhau ở Lãnh Vân Phong trên núi La Phù như vậy. Theo ý đại ca, thì tiểu đệ có thể yên tâm được chưa?

Long Sinh gật đầu đáp:

-Lão đệ đã chuẩn bị sẵn như vậy tất nhiên đại ca này yên tâm rồi, chỉ mong lão đệ diệt trừ được vợ chồng Song Ma thì tên tuổi của lão đệ sẽ lừng lẫy khắp võ lâm và được những người của muôn đời sau này khen ngợi là khác. Độc Cô Sách lại nói tiếp:

-Phạm đại ca là người cùng nổi danh một lúc với vợ chồng Song Ma, võ công của vợ chồng y cao siêu hay không, thực hư thế nào đại ca cũng biết rất rõ. Chẳng hay đại ca có thể chỉ giáo cho tiểu đệ biết đôi chút không?

Long Sinh ngẫm nghĩ giây lát, rồi mỉm cười đáp:

-Đã hơn ba mươi năm nay, Phạm mỗ không được gặp vợ chồng y, bây giờ công lực của vợ chồng y thế nào, mỗ không hay biết gì cả thì làm sao mà bình phẩm được. Nhưng mỗ chỉ nhắc nhở Tạ tiên tử với lão đệ một câu, là phải đặc biệt đề phòng ám khí Huyết ảnh thần tâm của Thất Nhu ợm Ma mới được.

Độc Cô Sách lại nói:

-Huyết ảnh thần tâm của ợm Ma chỉ có lợi hại ở điểm có chất độc rất lợi hại không có thuốc gì có thể giải cứu được, và dù vật gì cứng rắn đến đâu, những mũi kim ấy cũng có thể xuyên qua được đấy thôi.

Long Sinh lắc đầu đáp:

-Lão đệ chưa biết sự lợi hại của pho Huyết ảnh thần tâm đấy, ngoài những điểm mà lão đệ vừa nói, pho ám khí ấy khiến người ta nhức đầu nhất, chính là thủ đoạn ném của ợm Ma.

Độc Cô Sách hỏi:

-Mỗi lần y thị có thể ném ra được bao nhiêu mũi kim độc ấy một lúc?

Long Sinh nghiêm nghị đáp:

-Ba ngàn sáu trăm mũi!

Độc Cô Sách thất kinh và có vẻ không tin hỏi lại:

-Thất Nhu ợm Ma có bao nhiêu chiếc tay mà một lúc lại có thể ném ra được nhiều ám khí đến như thế?

-ợm Ma có dùng tay để ném Huyết ảnh thần tâm đâu?

-Y thị không dùng tay ném, chả lẽ lại dùng người mà hất ra hay sao?

-Phải! ợm Ma có một cái áo ngắn màu đỏ như máu tên là Thất Nhu Huyết ảnh y, trên cái áo ấy có cài ba nghìn sáu trăm mũi kim đỏ hồng và tẩm thuốc độc rất lợi hại. Nếu gặp phải cường địch đấu mãi vẫn không thắng nổi, là y thị ngấm ngầm vận Thất Nhu ợm khí lên quay người một vòng, ba nghìn sáu trăm mũi kim cài ở trên áo Huyết y ấy bay lên như mưa ngay. Nhờ có Thất Nhu ợm sát thúc đẩy, nên những mũi kim đó bắn tung ra và hoá thành một cái lưới rộng hàng mấy trượng và hễ bị mũi kim đó bắn trúng là chết tức khắc. Đối thủ vì không sao biết được y thị sẽ phát động từ lúc nào, số kim lại nhiều như vậy, không thể nào đề phòng được, dù người có công lực cao siêu đến đâu, cũng không sao tránh khỏi cái chết!

Độc Cô Sách nghe tới đó cũng phải kinh hoảng vô cùng, cau mày lại gượng cười nói tiếp:

-Theo lời đại ca nói, thì môn Huyết ảnh thần tâm ấy của y thị, mình không có cách gì phá nổi được hay sao?

Long Sinh đáp:

-Nhờ có Thất Nhu Huyết ảnh y mà Sở Lục Châu đã tung hoành giang hồ mấy chục năm nay chưa hề gặp địch thủ bao giờ. Nhưng vì những mũi kim độc ấy khó chế luyện lắm, mỗi một lần dùng thể nào cũng mất mát một chút, cũng vì vậy mà phải bất đắc dĩ lăm y thị mới sử dụng tới.

-----oO-----